

ALLAH'IN GÜZEL İSİMLERİ

En Yüce Dost

EROL ERGÜN



EN YÜCE DOST

EN YÜCE DOST

Allah'ın Güzel İsimleri Serisi

- 8 -

Erol ERGÜN



EN YÜCE DOST
Allah'ın Güzel İsimleri Serisi - 8

Copyright © Mustu Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Eyüp ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Mehmet SALDAMI

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Ekrem TEZ

ISBN
978-605-5886-37-0

Yayın Numarası
413

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A. Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Nisan 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşak Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Mustu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

İÇİNDEKİLER



İHSAN
EDENLERİN
EN GÜZELİ

1



SÖZÜNE
SADIK
OLAN

22



PEK
YÜCE

47



İHSAN EDENLERİN EN GÜZELİ

Ağaçlar yeşilin her tonundan elbiseler giymiş.

Çiçekler gelin gibi süslenmiş.

Çimenler desen desen yerlere serilmiş.

Gökyüzü masmavi rengini göle vermiş.

Dağlar başka, ovalar başka, dereler bir başka
güzelleşmiş.

Kış uykusuna yatanlar çoktan uyanmış.

Yeryüzü bir tablo gibi rengârenk boyanmış.

Bütün börtü böcek yenilenmiş.

Tabiat kıpır kıpır, canlılar cıvı cıvı...

Nereye baksan güzel... Neyi incelesen güzel.

Arılar çiçekten çiçeğe konuyor.

Kelebekler nazlı nazlı dans edip oynuyor.

Karıncalar şimdiden kış hazırlığına başlamış
bile.

Göçmen kuşlar dönüyor.

Gökyüzü her zamanki gibi şemsiye olmuş.

Güneş bütün güzelliği ile doğmuş.

Toprak cömertliğini ortaya koymuş.

Her şey ama her şey Yüce Rabbi'nin ihsan etti-
ği kabiliyetle yine O'nun verdiği vazifeyi eksiksiz
yapma yarışında.

Bütün varlıklar, Yüce Rabbimizin Güzel İsim-
lerini yansıtmada derdinde.

Gören gözlere, duyan kulaklara, anlayan beyin-
lere her şey O'nu anlatıyor.

Tontiş Güvercin, gölde biraz yüzdükten sonra arkadaşlarından ayrılarak yüksek bir kayanın üzerine çıkmış, tefekküre dalmış, bunları düşünüyordu.

“Sen ki her şeyi bir vesile ile güzelleştirip süslersin. Güzel eyle hâlimizi Ey **Muhsin**. Sen ki her vesileyle ihsan eylersin kullarına. Bizim bile bilmediğimiz ihtiyaçlarımızı ver bize. Ey her ihtiyacımızı veren Allah’ım! Ey İhsan Edenlerin En Güzeli!”

Bu güzelliklerin etkisiyle güzel dualar ediyordu.

Nasıl etmesindi... Bunca güzellik, bunca nimet bol bol dua, bol bol şükür gerektirirdi...

Bunca nimeti **Muhsin** ismiyle ihsan eden Yüce Allah, kullarından sadece üç şey istiyordu... Fikir, zikir, şükür... Fikir, düşünerek, tefekkür ederek nimetlerin farkına varmaktı. Zikir, Yüce Allah’ın Güzel İsimleri’ni anmak ve güzel duygularla O’na dua etmektir. Şükür, Nimetleri Veren’e sürekli teşekkür etmektir...

“Bunca nimete karşı sadece üç şey istiyorsun. Gerçekten Cömertlik ve İhsan Sahibi sadece Sensin Allah’ım!”

Etrafı inceledikçe, düşündükçe Yüce Rabbimizi daha çok tanıyor, daha çok seviyor ve O'na daha çok bağlanıyordu.

– Ne güzel eğleniyorlar değil mi?

Bu sözle Tontış tefekkür âleminde ayrılmıştı.

– Hoş geldin, dedi. Hani sen biraz daha yıkanacaktın.

– Biraz da etrafı seyredeyim, dedim. Az sonra tekrar giderim. Burası çok güzelmiş.

– Evet Can Serçe, gerçekten çok güzel yaratılmış. Yüce Rabbimizin güzelliklerini görebilmek için çok uygun bir yer. Ben de O'nun **Muhsin** ismini düşünüyordum. Bizlere neler neler ihsan etmiş, hem de biz istemeden. Bunca nimete ihtiyacımız var mı yok mu bilmiyoruz. Nimete kavuşunca ihtiyacımız olduğunu anlıyoruz. Yani O bizi bizden iyi tanıyor. İhtiyaçlarımızı bizden iyi biliyor. Şu kadar verdim, yeter artık demiyor. Bıkmadan usanmadan veriyor, veriyor, veriyor. O'nun verdiği nimetleri, yaptığı iyilikleri saymakla bitiremiyoruz.

– Haklısın, bir canlı için mutlaka olması gereken ihtiyaçlar belli. Bunlar da hava, su, yiyecek...

Bunlar olunca her canlı yaşayabilir. Ama **Muhsin** olan Yüce Allah, bu isminin gerektirdiği cömertlikle fazlasını da veriyor. Gözlerimize gıda olarak bu muhteşem yeryüzü sergisini açmış, gökyüzünün eşsiz güzelliğini yaratmış. Kulaklarımız için binlerce sesi seferber etmiş. Burnumuzu mutlu etmek için mis gibi kokular hediye etmiş.

Can Serçe bir müddet manzarayı inceledi.

– Rabbimizin nimetlerinin hangi birini sayayım? Saymaya kalksak ömür yetmez, kelimeler yetersiz kalır. Şu gökyüzüne bak, şu canlı cansız varlıklara bak... Şu çiçeklerin güzelliğine bak... Hangisinden bahsedelim?

Can Serçe, çiçeklerden bahsederken biraz ilerideki gelincikleri göstermişti.

Gelinciklerden bir tanesi,

– Teşekkür ederim, dedi. Çok nazıksınız.

Diğer gelincikler de aynı şekilde teşekkür ettiler.

Tontış, gelinciklere hayran hayran baktı. Tepenin belirli bir alanında öbeklenmişler, bulundukları yere ayrı bir güzellik katmışlardı. Onca

çiçeğin arasında canlı kırmızı renkleriyle kendilerini hemen belli ediyorlardı. Kırmızılının ortasına yerleştirilmiş siyahlıklar da bambaşka bir güzellik veriyordu onlara.

– Siz de çok güzelsiniz, dedi.

İlk konuşan gelincik tekrar teşekkür etti.

– Yaratan güzel olunca, yaratılan da güzel oluyor.

Can Serçe bu ifadeye hayran kalmıştı.

– Ne güzel bir söz, dedi.

– Söylenen güzel olunca, söz güzel olmaz mı?

Tontiş ve Can Serçe birbirlerine baktılar.

Tontiş'in hayranlığı daha da artmıştı.

– Şair gibi konuşuyorsun, dedi. Kelimelere büyük anlamlar yüklüyorsun.

Gelincik tebessüm etti, iyice şirinleşmişti.

– Siz buraya geleli yarım saat oldu. Manzaraya hayran hayran bakıp öyle güzel konuşuyorsunuz ki biz de sizi dakikalardır zevkle dinliyoruz.

Gelincik yükselmeye çalışarak uçsuz, bucaksız manzarayı gösterdi.



– Biz günlerdir bu güzel manzarayı hayranlıkla seyrediyoruz. Öyle büyüleyici ki... Bütün bu güzellikler Her Şeyin Sahibi'ni, Tabiatın Eşsiz Sanatçısı'nı hatırlatıyor bizlere. Huzur doluyor içimize.

Bu şiirimsi ifadeler Tontış'le Can Serçe'ye müthiş bir haz vermişti.

Can Serçe:

– Bunun için size bakmak da yetiyor aslında dedi. Biraz daha baksam şair olurum herhâlde.

Bir başka gelincik,

– İltifatınız için teşekkür ederiz, dedi. Bizde sadece kendi güzelliğimizi görüyorsanız bu iltifatları kabul etmeyiz.

– Evet, dedi bir önceki gelincik. Biz bir sanat eseriyiz. Esere takılıp Eser Sahibi’ni unutmak Müesseri yani Eser Sahibi’ni üzebilir. Bu güzelliği bize veren **Muhsin** olan Yüce Allah’tır.

Tontış,

– Çok ilmi konuşuyorsunuz, dedi. Bütün bunları nasıl öğrendiniz?

Şimdi de bir başka gelincik sohbete dâhil olmuştu.

– İlim sohbetlerine katılarak, dedi. Yani herkes gibi...

Tontış, iyice şaşırmıştı.

– Sohbet mi?

– Evet, tıpkı sizin sohbetleriniz gibi.

– Onu da mı biliyorsunuz?

– Evet.

– Sizin sohbetlerinizi kim yapıyor?

– Zıpır Sincap.

– !..

Can Serçe göle doğru baktı.

– Vay Zıpır vay, dedi. Bize bundan hiç bahsetmedi.

Şaşkınlık devam ederken, gölün kenarında bir panik başlamıştı.

– Boğuluyor! Boğuluyor!

– Çabuk birisi yardım etsin!

– Gitti Zıpır gitti! Ne olur yardım edin ona!

Tepede de panik başlamıştı.

Tontış'le, Can Serçe havalanırken gelincikler bir şey yapamamanın ızdırabıyla kıvranmaya başladılar. Hatta küçük gelincikler ağlıyorlardı.

Göle vardıklarında panik devam ediyordu.

Ptır Sincap, hüngür hüngür ağlıyordu.

– Fazla açılma dedim ona, dinlemedi. Ne olur Allah'ım yardım et! Ne olur!

Tontış,

– Çilli Kurbağa'ya haber verelim, dedi. Burarlarda olmalı.

– Çilli burada yok, dedi Boz Tilki.

– Ya Bilgin Kurbağa?

– Kurbağaların tamamı ilerideki göle misafirlige gitmişler.

– Ya balıklar?

Bilge Tavşan:

– Yiyecek bir şeyler bulmak için gölün derinliklerine inmiş olmalılar, dedi.

Çaresizdiler.

Nilüfer çiçeğine yardım isteyen gözlerle baktılar.

O da onlardan çaresizdi.

Pıtır Sincap, panik içindeydi.

Heyecanla,

– Bir dakikayı geçti, diye bağırdı. Bir şeyler yapmamız lazım.

Sonra da hızla göle atladı.

– Pıtır, dur! Yüzme bilmiyorsun!

Can Serçe'yi duymadı bile.

Pıtır Sincap da suyun içinde kaybolmuştu.



Gölün kenarı iyice karıştı.

Ağlayanlar, inleyenler, bağrışanlar...

Mutluluk şarkıları kısa sürede hüznün ağıtlarına dönüşmüştü.

Bütün gözler göle yönelmiş, müjde verecek küçük bir kıpırtı bekliyorlardı.

Saniyeler geçtikçe beklentiler yerini ümitsizliğe bırakıyordu.

* * *

Parlakpul, gölün kenarındakileri merak ediyordu. Çilli Kurbağa büyük övgülerle hep onlardan bahsetmişti. Yayın balığını da yanına alarak yola koyuldular.

Parlakpul gözlerine inanamıyordu, “Allah Allah bu nasıl olur?” dedi içten içe. Çünkü bir sincap suyun dibine doğru iniyordu. Biraz sonra bir sincap daha göründü. O da çırpınıp duruyordu.

Parlakpul, rüya gördüğünü zannetti. Yayın balığına baktı, o da aynı şeyleri görmüştü.

– Şaşkınlara bak sen, diye söylendi. Suyun içinde ne işleri var bunların?

Parlakpul, gördüklerine bir anlam verememişti.

– Biri ölmüş galiba!

– Diğer de boğulmak üzere hemen yardım etmeliyiz.

Parlakpul, sincapların etrafında dolaşmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Yayın balığı ona göre daha tecrübeliydi.

– Sen aşağıdakinin kulağını ağzınla kavra, dedi. Sonra da hızla kenara doğru sürükle. Hareketsiz olduğu için fazla zorlamaz seni.

Parlakpul sevinçle,

– Yaşıyor herhâlde, diye bağırdı. Kalbi tıp tıp atıyor.

– O zaman daha hızlı olmalıyız. Yalnız kafasını suyun dışında taşımaya çalış.

O da yukarıdaki sincabın ayaklarından çekti.

– Sırtıma bin, dedi. Sonra da sıkıca solungaçlarımdan tut.

Pıtır Sincap, zorlukla gözlerini açmaya çalıştı, korkmuştu.

– Korkma, dedi yayın balığı, seni kurtaracağım!

Kan ter içinde karşı kenara yaklaşmışlardı.

Bu arada Pıtır Sincap da iyice kendine gelmişti.

Parlakpul:

– Biz daha ileriye gidemeyiz, dedi Pıtır’a. Kendini hemen toparlamalısın. Sonra da arkadaşını kıyıya çek. Kıyıya ulaşır ulaşmaz, arka ayaklarını havaya kaldırarak salla, çok su yutmuş.

Parlakpul'la yayın balığı, kenarda Pıtır'ı izlemeye başladı. Pıtır da denileni yaptı.

Zıpır Sincap hâlâ kendine gelememişti.

Pıtır, ne yapacağını şaşırmıştı.

* * *

Kenarda feryat, figan devam ediyordu.

Ümitler bitmek üzereydi.

Bilge Tavşan metin olmaya çalışıyordu.

– Kadere razı olmak zorundayız arkadaşlar, diyordu. Hayat ne kadar gerçekse ölüm de o kadar gerçektir. Ölüm, yeni bir hayatın başlangıcıdır. Ölüm dünyadan ahirete geçiş kapısıdır. Ölüm, ölen sevdiklerimize kavuşmadır. Ölüm, iyi kullar için Cennet biletidir. Yüce Allah'ın Güzel Cemali'ni görme şerefine nail olmaktır. Ölüm de bir nimettir. **Muhsin** olan Yüce Allah güzel kullarına orada da birçok güzellik ihsan edecektir. Er veya geç mutlaka biz de öleceğiz. Önemli olan oraya hazırlıklı olarak gidebilmektir.

Bilge Tavşan gözlerini sildi, devam etti.

Arkadaşlarınız, oraya inşallah hazırlıklı gittiler.



– Geliyorlar! Geliyorlar!

Bütün gözler gösterilen yöne yönelmişti.

Bilge Tavşan ve diğerleri semaya yönelmişti.

– Şükürler olsun Rabbim Sana, diye dua ediyorlardı. **Muhsin** ismini yine gösterdin. Bize öyle güzel bir şey ihsan ettin ki...

Pıtır, hâlâ kendine gelememişti, paytak paytak yürüyordu.

Herkes Pıtır'ın geldiği tarafa koştu.

Pıtır'ın yalnızlığı gözlerdeki ümit ısıltılarının yeniden sönmesine yetmişti.

– Zıpır! Zıpır!.. Zıpır nerede?

Pıtır'ın ayakta duracak hali yoktu, yere yığıldı.

Yarı duyulur bir sesle,

– Orada, dedi. Az ileride, baygın yatıyor. Ben iyiyim ne olur ona yardım edin.

İkiye ayrılmışlardı. Bir grup Pıtır'ın yanında kalmıştı, diğer grup da Zıpır'a koşmuştu.

Bir süre sonra Pıtır kendine gelmişti ama Zıpır'da ses seda yoktu.

Herkes Zıpır'ın başına toplanmıştı.

Endişe içinde gözlerini açmasını bekliyorlardı.

Aradan uzunca bir zaman geçti, Zıpır'da hâlâ bir değişme yoktu.

Tontış, buruk bir ifadeyle,

– Yukarıya, kayalıklara götürelim, dedi. Orası daha güneşlik, hem gelincikler de merak etmiştir.

Gelincikler Zıpır'ı o hâlde görünce öldü zannettiler. Bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da birbirlerini teselli etmeye çalışıyorlardı.

Tontış küçük gelinciklere,

– O'na dua edin, dedi. Yüce Allah, küçüklerin duasını boş çevirmez.

Herkes dua ediyordu.

Küçük gelinciklerden bir tanesi gözyaşları içinde yalvarıyordu.

– Sen ki dilediğini güldürür, dilediğini ağlatırsın, Zıpır Sincap'ı bize bağışlamakla güldür yüzümüzü Ey İhsan Sahibi!

– Aminn!..

– Bütün iyilik sahipleri Seninle övünür, Seninle sevinir. İhsanıyla övünenlerden, sevinenlerden eyle bizi Ey **Muhsin**!

– Aminn!..

– Sen ki istetmeden verensin. İsteyenlerin ellerini boş çevirme Ey Cömertlik ve İhsan Sahibi! Zıpır'ımızı bize bağışla Ey **Muhsin**!

– Aminn!..

– Sen ki herkesten önce ve herkesten hayırlısını verirsin. Ey İhsan Sahibi!

– Aminn!.. Aminn!..

Küçük gelincik çok güzel dua etmişti.

İhsanı bol olan **Muhsin**, bu dualar hürmetine ihsanını hayırlıysa mutlaka gösterirdi.

– O öğretmişti bu duaları dedi, duayı yapan küçük gelincik. Bana özel dua dersleri verirdi.

Ağlıyordu, için için ağlıyordu. Gözyaşının Allah’a sunulan en güzel dilekçe olduğunu bildiği için ağlıyordu. Bu dilekçeye olumlu cevap alabilmek için ağlıyordu.

Gözyaşlarını silerek devam etti.

– Cevşen’den öğrenmiştik bu duaları. Cevşen’i beraber incelemiş, Allah’ın **Muhsin** isminin geçtiği duaları ezberlemiştik. **Muhsin** isminin geçtiği dualar geri çevrilmez demişti.

Tıfıl, Cevşen’in ne olduğunu merak ediyordu. Sormak istiyor, ayıp olur diye vazgeçiyordu.

Tontış, Tıfıl’ın kıvrandığını görünce kaş işareti ile ne olduğunu sordu.



– Cevşen’in ne olduğunu soracaktım, dedi Tontış’ın yanına yaklaşarak.

Tontış, Tıfıl’ın kulağına eğilerek sessizce anlatmaya başladı. Bir taraftan da Zıpır’ı inceliyordu göz ucuyla.

– Cevşen bir dua kitabıdır. Sıcak bir günde savaşa giderken zırh taşımak Peygamberimiz Salallahu Aleyhi ve Sellem’e, ağır gelmişti. Cebrail Aleyhisselam, yani Vahiy Meleği bir dua getirdi ve “Zırhı çıkar bunu oku.” dedi. “Sen bu duayı okur ve yanında taşırsan bu zırhtan daha hayırlıdır.”

Peygamber Efendimiz de “Bu duayı sadece ben mi okuyacağım?” diye sordu.

Cebrail Aleyhisselam da dedi ki,

“Bu dua sana ve ümmetine Yüce Allah’ın bir hediyesidir.”

O günden bu güne bu duayı bütün Müslümanlar her gün okur. Bu dua kitabında Yüce Allah’ın bütün güzel isimleri geçer. Biz bu güzel isimlere “Esma-ül Hüsna” diyoruz.

Bu esnada Zıpır Sincap hafifçe silkindi.

Bütün gözler Zıpır'ın üzerindeydi.

Yavaş yavaş gözlerini açtı.

“Bismillah” diyerek doğruldu, dalgın dalgın etrafına bakındı. Arkadaşlarını görünce gözlerini ovuşturdu tekrar baktı, tatlı tatlı gülümsedi.

Dilekler kabul edilmiş, şimdi eller şükür için havaya kalkmıştı.

Muhsin olan Yüce Allah, bir kere daha isminin gereğini yapmış “İhsan Edenlerin En Güzeli” olduğunu göstermişti.



SÖZÜNE SADIK OLAN

Bir hafta geçmesine rağmen Zıpır Sincap hâlâ iyileşememişti. Yalnızlıktan sıkılmasın diye her gün iki kişi onu ziyaret ediyor, akşama kadar yanında kalıyordu.

Bugün sıra Pamukkıl kirpi ile Tontış'e gelmişti. Bunun için Pamukkıl annesinden izin istedi.

Annesi,

– Gitmesine git yavrum ama kendine çok dikkat et. Geçen gün kavga ettiğiniz yılan sinsi sinsi buralarda dolaşıp duruyor, dedi.

– Tamam, anneciğim haydi hoşça kal.

Pamukkıl, etrafına bakınarak yürüdü.

Artık her şeye farklı bakıyordu. Her varlık da Yüce Allah'ın eşsiz sanatını görüyor, O'na bağlılığı her geçen artıyordu. Annesi de sohbetlere katılıyor, ibadetlerini eksiksiz yerine getiriyordu. Çevredeki bütün kirpileri topluyor, onlara bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Pamukkıl çok mutluydu, Yüce Allah'ı çok küçük yaşta tanıma şerefine nail olmuştu. Bunun için de devamlı şükreliyordu. Allah'ın Güzel İsimleri'ni Cevşen'den öğrenmeye çalışıyordu. Çünkü diğer arkadaşları bu isimlerin çoğunu öğrenmişlerdi. Cevşen okumak, ona gerçekten büyük zevk veriyordu.

Etraf yine her zamanki gibi büyüleyici idi. Her şey adeta güzellikte birbiriyle yarışlıyordu. Çiçekler,

böcekler, ağaçlar, otlar... Hangisine bakıp tefekkür edeceğini şaşırmişti.

Yerlere serilen çiçekten yapılmış halıya basmaya kıyamıyordu. Ama mecburen basıyordu. Çünkü her taraf aynıydı. Onlara basmamak için kımıldamamak gerekirdi.

– Aman dikkat, diye bir sesle irkildi.

Bastığı yere baktı, bir şey görememişti.

Biraz daha bakınca sesin güzel bir kelebekten geldiğini anladı. Kelebek yerle öyle bir bütünleşmişti ki dikkatli bakmayınca fark etmek mümkün değildi.

– Kusura bakma kardeşim, dedi. Seni de çiçek zannetmişim. Gerçi çiçekten farkın yok ya.

– Teşekkür ederim. Onlardan daha nazik yaratılmışım herhâlde. Çiçeğe basıyorsun bir şey olmuyor. Ezilse bile hemen başını kaldırabiliyor ama bana basmış olsaydınız öldürdüm herhâlde.

Kelebek devam etti.

– Bahçe çiçekleri, kır çiçekleri kadar dayanıklı değilmiş, onlar da benim gibi nazıkmiş. Basınca hemen ölürlermiş. Çocukların çok dikkat etmesi gerekiyor.

– Hatta bahçe çiçeklerinin hiç koparılmaması gerekir, dedi yerdeki çiçeklerden bir tanesi.

– Haklısın nergis kardeş, dedi kelebek. Aslında çocuklar bunun farkında. Yalnız oyun oynarken kendilerini kaybediyorlar, o zaman çok zarar veriyorlar çevrelerine. Geçen gün bir okul bahçesine gitmiştim. Oradaki çiçekler çok dertliydi. Çoğu yaralı ve kırık. Sebebini sordum, çocuklar çiçeklerin üstüne basıyorlarmış, top çarptırıyorlarmış.

Nergis çok üzülmüştü.

– Keşke dikkat etseler, dedi. Çiçeksiz bahçe çocuksuz okul gibidir. Çocuklar keşke bunun farkına varsalar.

– Çok akıllı çocuklar da var, dedi kelebek. Çiçeklere hiç zarar vermiyorlar, devamlı arkadaşlarını uyarıyorlar. Böyle çocukların çok olduğu okulların bahçeleri de çok güzel oluyor. Dün gittiğim okul bahçesi öyleydi, inanır ayrılalım gelmedi.

Pamukkıl hem kelebeğe, hem de nergise hayran hayran bakıyordu. İkisi de birbirinden güzel yaratılmışlardı.

Pamukkıl:



– Nergis rengini, kokusunu topraktan alıyor, dedi. Peki, sen bunca rengi nereden aldın? Hem renklerin birbirine öyle uyumlu ki... Sanki özenle yerleştirilmiş.

Kelebek, Pamukkıl'a tebessüm etti.

– Nergis söylediğiniz gibi rengini, kokusunu topraktan alıyor. Ya toprak nereden alıyor, diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

Pamukkıl şaşırılmıştı. Düşündü, kara kuru bir toprak... Üzerinde binlerce çeşit bitki... Bu binlerce bitkide binlerce renk, binlerce koku, binlerce tat... Hatta her bitkide binlerce şekil...

Kelebek, Pamukkıl'ın düşünceye daldığını hissetmişti.

– Bu soru bana sorduğun sorudan daha zor değil mi, dedi.

– !

Pamukkıl cevap verememişti ama soruların cevabı gayet basitti.

Bu esnada “sısss!” diye bir ses duyuldu.

Sesin geldiği tarafa yöneldiklerinde bir yılanla göz göze gelmişlerdi.

– Yine mi sen?

– Evet Pamukkıl, yine ben! O günü unutacağımı mı zannetmiştin?

Nergisle kelebek korku dolu gözlerle yılanı baktılar.

– Korkmayın sizinle işim yok, dedi yılan. Benim işim bu kirpiyle.

Demek ki yılan, Tontış'ın anlattıklarından bir şey anlamamıştı.

Kafasını yukarıya kaldırdı, bir ok gibi fırlamaya hazırды.

– Son duanı yap, dedi. Hadi çabuk ol!

Kelebek ağlamaklı bir sesle,

– Ondan ne istiyorsun, diye sordu. Sana ne yaptı ki?

– O ne yaptığını bilir. Onun yüzünden hâlâ kafam delik deşik. Hâlâ acılarım dinmedi.

– Bak yılan kardeş dedi Pamukkıl. Sen de biliyorsun ki kasıtlı yapmadım. Olayı sen büyüttün.

– Laf ebeliğini bırak da son duanı yap.

Pamukkkıl:

– Korkmuyorum senden, dedi. Yüce Allah'ın bir adı da **Sadık'al Va'd**'dır. Anlamı “Sözüne sadık olan, verdiği sözü tutan” demektir. O bana ne kadar ömür biçmişse o kadar yaşatır. Yani; sözünden dönmez. Ömrüm uzunsa kısaltmaz, kısa ise uzatmaz. Ömrüm bu kadarsa boynum kıldan incedir. Yok, önümde yaşanacak bir hayat varsa, hâlâ içecek suyum, alacak rızkım varsa sen bunu engelleyemezsin.

Nergis'le kelebek takdir hisleriyle Pamukkıl'a baktılar. Müthiş bir imanı vardı, işte gerçek mü'min böyle olmalıydı.

– Buyur hadi, elinden geleni ardına koyma. Yalnız hemen teslim olacağımı da sanma. Ben tedbirimi aldıktan sonra takdir Yüce Allah'ındır.

Bu sözlerle yılan iyice çileden çıkmıştı. Bir ok gibi Pamukkıl'ın üzerine fırladı.

Pamukkıl, zaten bunu bekliyordu. Aniden kafasını vücuduna çekiverdi. Dikenli bir top hâlini almıştı.

Yılan, Pamukıl'ın bu kadar hızlı olabileceğini tahmin edememişti. Pamukkıl'a hızla çarptı. Kafasına dikenler batmıştı. Sersemledi.

Yılan biraz sonra kendine geldi.

Pamukkıl hareketsiz bekliyordu.

Yılan yavaş yavaş kafasını kaldırdı. Kelebek havada uçuyordu. “Gördün mü bak?” der gibiydi.

Kelebeğin bakışı yılana çok alaylı gelmişti.

– Bana alaylı bakmak ha, diyerek havaya zıpladı. Gösteririm ben sana!

Kelebek kıl payı kurtulmuştu.

– Sana alaylı bakmadım, haline acıdığım için öyle baktım.

Yılan bu söze daha da kızmıştı.

– Sen kim oluyorsun da bana acıyorsun, diye bağırdı.

Sonra, Pamukkıl’a döndü.

– O şekilde daha ne kadar bekleyeceksin, dedi. Bir hafta, bir ay...

Sonra sinsi sinsi güldü.

– Olsun, ben de beklerim.

Yılan beklemeye başladı.

Kelebek yardım çağırmaya gitti.

Nergis çimenlerin arasına saklandı.

Yılan onu zaten unutmuştu.

Aradan uzunca bir zaman geçti. Yılan beklemekten bıkmıştı ama Pamukkıl hiç kımıldamıyordu.

Yılan bütün sinsiliğini üzerinde toplamıştı.

– Tamam tamam, dedi. İntikamımdan vazgeçtim, hadi barışalım.

Pamukkıl yılanın niyetini anlamıştı.



– Sana güvenmiyorum, dedi. Numara yapıyor-
sun değil mi?

– Numara yapmıyorum. İnan ki pişman oldum,
barışmak istiyorum.

Pamukkıl, yılanın pişman olduğuna inanmı-
yordu. Pişman olsa geçen gün olurdu. Tontiş az mı
dil dökmüştü.

Denemek için kafasını hızla çıkarıp, çekti.

Yılan hemen saldırmıştı.

– Ayıp, ayıp dedi Pamukkıl. **Sadık'al Va'd** olan Rabbimiz kullarının da doğru sözlü olmasını ister. Sözde durmamak çok çirkin bir davranıştır.

Yaşlı bir kaplumbağa bir ağacın kenarından onları izliyordu.

– Kirpi çok doğru söylüyor, dedi. “Allah verdiği her sözde doğrudur.” Doğru olan “doğruluk” ister. İnsanlar arasında söylenen bir atasözü vardır, “Allah doğruların yardımcısıdır.”

Yılan hışımlla kaplumbağaya baktı.

Öfkeyle,

– Sen de nereden çıktın? Kimsin sen, diye çıkıştı.

– Gördüğün gibi ben ihtiyar bir kaplumbağayım. Tosbağa da derler bana.

– Onu biliyorum.

– O zaman kimsin diye niçin soruyorsun?

Yılan sinirinden çıldıracak gibiydi.

– Sen ne karışyorsun, demek istiyorum... Anlamadın mı!

– Anlayışım biraz kıttır. Gördüğün gibi bayağı ihtiyarım. Anlama yeteneğim gittikçe azalıyor.

– Benimle dalga mı geçiyorsun?

– Yok canım o da nereden çıktı.

Kaplumbağa çok sakindi. Sesini hiç yükseltmiyor, sakın sakın konuşuyordu.

– Çok sinirlisin diye devam etti. Senin o sözüne ancak öyle cevap verilirdi. Bırak, kini nefreti. Hayata bir de sevgi gözlüğüyle bak. O zaman her şeyi daha iyi göreceksin. Hayattan daha çok zevk alacaksın.

Yılan bir gözüyle Pamukkıl’a bakıyor, bir gözüyle de yaşlı kaplumbağayı izliyordu. İkisinin de bir anlık boşluğunu bekliyordu.

– İşiniz gücünüz nasihat, dedi. Bu nasihatlere karnım tok benim.

– Sana kötü bir şey söylemiyorum ki, dinlersen kazanan sen olacaksın.

– Nasihatle ne kazanacaktım? Hayatta güçlü olan kazanır. Ben güçlüyüm ve hiç bir şeye ihtiyacım yok.

Pamukkıl hafifçe kafasını çıkarttı.

– Güçlü olan Allah'tır. O dilemezse bir adım bile atamazsın!

Yılan bütün bunların farkındaydı. İnat uğruna yanlış davranışlara devam ediyordu.

Yılandan itiraz gelmeyince Pamukkil iyice başını çıkarttı.

– Şu havaya bak, dedi. Şu suya bak, şu yer-yüzünün güzelliğine, şu gökyüzünün berraklığına, çeşit çeşit yiyeceklere bak. Hangisini kendi gücünle kazandın? Soluduğun havayı mı? İçtiğin suyu mu? Isındığın Güneş'i mi? Yüce Allah sana Muhyi ismi ile hayat verdi. Sadık'al Va'd ismiyle de bütün ihtiyaçlarını karşılama sözü verdi. Biz de O'na kulluk yapma sözü verdik. O, sözünden asla caymaz. Bizim de verdiğimiz sözü tutmamız lazım.

Yılandan yine ses çıkmamıştı. Saldıracak gibi bir hâli de yoktu.

Yaşlı kaplumbağa sesini iyice yumuşatarak,

– Bak kardeşim, dedi. Kirpi kardeş gerçekten güzel anlattı. Sen, Yüce Allah'ın verdiği sözden caydığını hiç gördün mü? Güneş her zaman doğuyor, bir hafta doğmadığını düşün. Nefes alıp

verirken sana hayat veren havayı düşün. İki dakika kesilse ne olur? Bir ay yiyeceksiz kaldığını düşün. Yürüyemediğini düşün. O kadar asi olmana rağmen, **Sadık'al Va'd** olan Yüce Allah neyini kısıtladı. "Sen asi bir kulsun, bunun için verdiğim sözleri geri alacağım." dedi mi bir gün?

– Dememiş olması demeyeceği manasına gelmez ama?

– Doğru söylüyorsun, kul isyanında ısrar ederse, O da kulunun anladığı dilden cevap verir.

– Sözünden döner yani?

Yılan sinsiliğini devam ettiriyordu. Sinsi sorularla dikkatlerini dağıtmak istiyordu.

Kaplumbağa onun sinsice sorularını ne amaçla sorduğunu biliyordu ama mü'minin görevi tebliğden yılmamaktı. Yani iyiliğe davet etmek, kötülükten sakındırmaktı.

– Kul sözünden dönmezse Allah sözünden asla dönmez. İyiliğin de, kötülüğün de mutlaka karşılığını verir. Çünkü iyi kullarına iyilikle karşılık vereceğini, kötü kullarını da mutlaka cezalandıracağını vaat etmiştir.

Nergis'in kafası karışmıştı.

– Yılan kulluğunun hiç bir gereğini yapmıyor ki... Bu haliyle sözünden dönmüş olmuyor mu? Yüce Allah bunun rızkını niçin kesmiyor?

Yaşlı kaplumbağa acı acı gülümsedi.

– Dedim ya, Yüce Allah **Sadık'al Va'd'**dir. Her şeyin karşılığını sadece dünyada vermez. Öldükten sonra dirilme, mahşer ve ahiret Allah'ın en büyük vaadidir. Yani hesabı ahirete de bırakır. Hesabı, ahirete kalanlar daha çok korkmalı. Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerîm'de iyi kullarına Cennet'i, kötü kullarına da Cehennem'i vaat etmiştir. Bu sözünden de dönmeyecektir.

“Zalimler için yaşasın Cehennem!”

Bu sözü ıtır çiçeği söylemişti. Bu sözle birlikte etrafa mis gibi bir koku yayılmıştı.

Söylenenler zaten yılanın bir kulağından girip, diğerinden çıkıyordu. İtır çiçeğinin bu sözüyle yine bir ok gibi fırladı. Bu kez kaplumbağaya saldırmıştı.

“Küt!” diye bir ses duyuldu. Yılanın kafası bu kez de kaplumbağanın kabuğuna toslamıştı.



– Kafasız seni, diye kızdı yaşlı kaplumbağa. Bu kadar tatlı söz söylemişsek acziyetimizden söylemedik herhâlde. Bizi yaratan Allah nasıl korunacağımızı da öğretti. Sana mı pabuç bırakacağız!

Yılan yerde kıvranmaya başladı.

Gözlerini açmak istiyor, açamıyordu.

Kalkmak istiyor, kalkamıyordu.

Artık fırsat onlara geçmişti. İsterlerse hemen cezalandırabilirlerdi onu. Yılan kuyruğu ile kafasını korumaya çalıştı. Aynı zamanda tir tir titriyordu.

Bu arada kelebekle Tontış de gelmişlerdi.

Yılan, kendine gelir gibi oldu.

Gözlerini açtığında Tontış'ı görmüştü. Tontış'ı görmesi kafasındaki yaraları hatırlattı, ölümden dönmüştü.

Bir müddet bayılmış numarası yaptı. Sonra da sinsi sinsi kıvrılarak bir oyuga kaçtı.

Kaplumbağa yılların verdiği tecrübeyle yılının numarasını anlamıştı ama anlamazlıktan gelmişti. Her an saldırabilir düşüncesiyle de tedbirini almıştı.

Pamukkıl, yılanın kaçtığını görünce kafasını çıkardı.

– Akıllanmayacak bu, dedi. Peşimi bırakacağa da benzemiyor.

Tontış Güvercin'e döndü.

– Geçen gün kafasına iki gaga daha indirseydin, bu beladan kurtulacaktık, dedi.

Tontış, Pamukkıl'a garip garip baktı.

– Bu sözü sana hiç yakıştıramadım kardeşim dedi. Biz muhabbet fedaisiyiz. Düşmanlık, kin, zalimlik yakışır mı bize?

– Onun yaptıklarını görüyorsun ama.

Tontış sesini iyice tatlılaştırdı, sonra bir iç çekti.

– Bilmiyor, dedi. Bilse hiç yapar mı?

– Sen anlattın ya!

– Birden olmaz kardeşim, sabırlı olmak lazım. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) İslamiyet’i tam yirmi üç yılda tamamlamış. Koca evreni bir “ol!” emriyle yoktan var eden Yüce Allah, dileyseydi yirmi üç saniyede anlattırırdı. Hatta göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre içerisinde bile anlattırabilirdi.

Pamukkıl’ın gözlerine bakarak devam etti.

Sabredeceğiz kardeşim. Elimiz erdiğince, dilimiz döndüğünce anlatacağız, hidayet Allah’tan.

Yaşlı kaplumbağa anlatılanlardan çok memnundu.

Tontış’e gülümseyerek baktı.

– Çok güzel, dedi. Tam mü’mince bir tavır sergiliyorsunuz.

– Estağfurullah, o sizin teveccühünüz. Sizi buralarda ilk defa görüyorum.

– Evimi yeni taşındım buraya. Çoban Tepesi’ni çok övdüler. Çoluk çocuk dağılınca da buraya taşındım.

Nergis, yaşlı kaplumbağaya sevimli sevimli baktı.

– Eviniz nerede, diye sordu.

Kaplumbağa güldü.

– Sırtımda, ben evimi sırtımda taşıyorum. Anlayacağınız benim için taşınmak çok kolay. Kira derdi falan da yok. Doğalgaz, su, hepsi içinde...

Kaplumbağa tekrar manalı manalı güldü.

– Masrafsızız yani.

Kirpiye döndü,

– Sizin de öyle değil mi, dedi. Hem sizin evinizin koruması da var. Yaklaşmak isteyenlerin vay hâline...

Kirpi:

– Sizin ev bizimkinden de sağlam çıktı, dedi. Bana saldırdığında hafifçe yaralanmıştı. Size saldırınca beyni dağılacaktı neredeyse.



Gülüştüler.

Pamukkıl Yüce Allah'ın **Sadık'al Va'd** ismini düşündü. Yılana söylediklerini hatırladı. Bu söze güvenmekle iyi etmişti.

“Ona güvenen kazanır, güvenmeyen yolda kalır.” diye söylendi. “Sadık yaratıcının sadık kulları olur. Sana bağlı kullar eyle bizi Ey Sadık!”

Tontiş, Pamukkıl'ın mırıltılarından bir şey anlamamıştı.

– Anlayamadım, dedi.

– Dua ediyordum. O'nun...

“Sısss!..” diye bir ses işitince sözünü kesti. Bu ses tanıdık bir sestı. Hatta bu kez ses daha da güçlüydü. Arkasına dönüp bakınca, beş tane yılanın kendilerine baktığını gördü. Aralarında az önceki yılan yoktu.

İçlerinden bir tanesi,

– Biz az önceki yılanın arkadaşlarıyız, dedi.

İhtiyar kaplumbağa ve Pamukkıl evlerine saklanarak, kelebek ve Tontiş de uçarak kurtulabilirlerdi. Nergis ile ıtır çiçeği ne yapacaktı şimdi? Az önce yılan asıl onlara gıcık olmuştu.

Anlamsız bakışlarla beklediler.

Kimse yerinden kımıldamadı. Nergis, ıtır ve arkadaşlarını yalnız bırakmamalıydılar.

Yılanlar yan yana sıraya dizilmişlerdi.

Uygun adım yaklaştılar.

Bizimkiler de kendilerine göre tedbirlerini aldılar.

Yaşlı kaplumbağa sessizce,



– Dişlerine dikkat edin, dedi. Kendinizi ısırttırmayın. Zehirleri çok güçlüdür.

Hiç korkmuyorlardı. Çünkü her şey O'nunla vardı. Yarattıklarına belirli bir ömür sözü vermişti. Bu ömrü güzel değerlendirenlere de karşılığında Cennet vaat etmişti. Ömürlerini güzel değerlendirdiklerine inanıyorlardı. Bugün öleceklerse demek

ki ömürleri buraya kadardı. Allah sözünden asla dönmezdi.

Verilen sözü tutmamak acizlerin işiydi. Yüce Allah aciz değildi. Hayat güzeldi ama Cennet daha güzeldi.

Tontış duygulu bir sesle,

– Hakkınızı helal edin, dedi. Ömrümüz buraya kadarsa, inşallah Cennet’te tekrar görüşürüz.

Birbirleriyle helalleştiler.

– Hakkınızı helal edin!

– Hakkınızı helal edin!

Ortadaki yılan iyice yaklaştı.

Karşısındakilere tek tek baktı.

– Hayrola dedi. Niçin helalleşip duruyorsunuz? Bizi yanlış anladınız herhâlde. Biz arkadaşımız adına özür dilemeye gelmiştik. Sizlere bir şey yapacak değiliz.

– !..

– !..

– Endişe etmeyin, sizlere bir şey yapacak değiliz, dedim. Yüce Allah’ın **Sadık’al Va’d** ismini biz de biliyoruz. Sözünde durmayanları sevmediğini

biz de biliyoruz. **Sadık** kullarını sevdiğini de çok iyi biliyoruz.

Diğer bir yılan,

– Arkadaşımız biraz hırçındır, dedi. Hatta cahil... Bizi de hiç dinlemiyor. Zehirli olduğu için kendini üstün yaratılmış zannediyor. Oysa kaplumbağanın sırtındaki kabuk, kirpideki sert kıllar neyse bizim zehirimiz de odur. Kendimizi korumamız için Yüce Allah'ın verdiği bir silahtır. Biz durup dururken kimseyi zehirlemeyiz.

Diğeri,

– Yalnız, dedi. Çok panik yapan varlıkları. Kimin iyi, kimin kötü niyetli oluşunu da çabuk kestiremeyiz. Bu yüzden yanlışlıkla kötü niyetli olmayanları da zehirleyebiliriz. Yani, bize dikkat etmekte fayda var.

Tontiş ve arkadaşları, yılanların açık sözlülüğüne hayran kalmışlardı.

Gülerek,

– Aramızdaki mesafeyi korumakta fayda var öyleyse dedi Tontiş. Panik falan yaparsınız da...

İlk konuşan yılan,

– Haklısın, diye cevap verdi. Mesafeli olalım. Özrümüzü kabul edin de biz gidelim.

Tebessümler, bu teklifin kabul edildiği anlamına geliyordu.

Yılanlar müsaade isteyip gittiler.

Yaşlı kaplumbağa:

– “İyilik iyilik getirir, kötülükler de kötülük” diye boşuna söylememişler, dedi.

Nergis bütün güzelliği ile dua etti.

– Sen ki sözüne sadıksın, vaat ettiğin Cennet’ine al bizi Ey **Sadık’al Va’d!**..

Itır ve çiçekler güzel kokular yayarak, diğerleri de gür bir sesle “Amin!..” dediler.

Etraf mis gibi koktu.”Amin” sesi dalga dalga yeryüzüne yayıldı.



PEK YÜCE

Gölde gizemlerle dolu bir hayat vardı. İrili ufaklı balıklar, yemyeşil yosunlar, çeşit çeşit bitkiler, kurbağalar... Birçok canlı bu gizem dolu hayatın içindeydiler. Yüce Allah, onlara da yaşayabilecekleri güzel bir ortam hazırlamıştı. Karada

yaşayanların suyun derinliklerindeki hayatı, suyun içinde yaşayanların da yeryüzünde yaşananları bilmesi mümkün değildi.

Çilli kurbağa, Bilgin Kurbağa ve kurbağa ailesi her iki tarafta da yaşayabildikleri için aradaki farkları ve benzerlikleri iyi biliyorlardı. Bazen karada, bazen suda hayatlarını sürdürüyorlar, birini diğerine tercih edemiyorlardı.

Nilüfer çiçeği de iki farklı hayatın farkında olanlardandı. Kökleri suyun dibindeydi. Su içinde uzayıp giden dallara tutunarak su üstünde duruyordu. Gölün yüzeyine yaydığı çiçekleri göle ayrı bir güzellik katıyordu. Ayrıca; gövdesinde büyütüğü bazı maddelerin fazlası da suyun içindekilere yiyecek oluyordu.

Nilüfer çiçeği bu hâliyle kendini çok şanslı hissediyor, iki âlemin nimetlerinden de yararlandığı için Yüce Allah'a herkesten çok şükrediyordu.

Yan yana yaşadıkları su kamışı da onun kadar şanslıydı ama birçok şeyin farkında değildi. Hâliyle de aklına şükür gelmiyordu. Nilüfer çiçeği, zaman zaman bir şeyler anlatmaya çalışsa da anlatılanlara pek kulak asmıyordu.

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Güneş'in ışınları göle yansımış, gölün suyu sıcacık olmuştu. Bu sıcaklık gölde yaşayanların vücudunu gevşetmiş, tatlı bir uyuşukluk vermişti. Su kamışının da gözleri kapanıyordu, uyudu uyuyacaktı.

Nilüfer çiçeği:

– Bu saatte uyumamalısın, dedi. Bu vakte kerahet vakti denir, uyuyana ağırlık verir. Dinimizce de mekruhtur.

– Çok uykum var ama.

– Olsun, biraz daha sabret. Öğleden sonra uyursun. Peygamber Efendimiz de (sallallahu aleyhi ve sellem) öyle yaparmış. O zaman çok daha iyi dinlenirsin. Bu uykuya kaylüle denir.

– Ben ibadet yapmıyorum ki.

– Olsun, sen yine de öğleden sonrasını bekle.

Su kamışı uykulu gözlerle nilüfere baktı. Sarı beyaz çiçekleri ile çok güzel görünüyordu. Nedense nilüfer çiçeğine karşı içinde bastıramadığı bir sevgi vardı. Anlattıkları aslında çok ilgisini çekiyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Hatta bazen nilüferi kırdığı bile oluyordu ama nilüfer hiç gönül koymuyordu.

Çattepe Köyü camisinden okunan ezan yine bütün ulviliği ile dalga dalga yayılarak ta buralara kadar geliyordu.

Nilüfer çiçeği kımıldamadan ezanı dinliyordu. Belli ki ezanı dinlerken büyük bir zevk alıyordu.

Su kamışı da dinlemeye başladı. Gerçekten farklı bir şeydi. Dinledikçe içine ılık ılık bir şeyler akıyor, gönlünün huzurla dolduğunu hissediyordu.

Ezan bittiğinde değişik bir hâl almıştı. Ezandan çok etkilenmişti. Bu zamana kadar çok ezan duymuştu ama nedense bugün çok farklı gelmişti.

Nilüfer çiçeği “Allah-u Ekber” diyerek, kendi lisanı haliyle ibadete başladı. İbadetini bitirdikten sonra tesbihatını da yaptı.

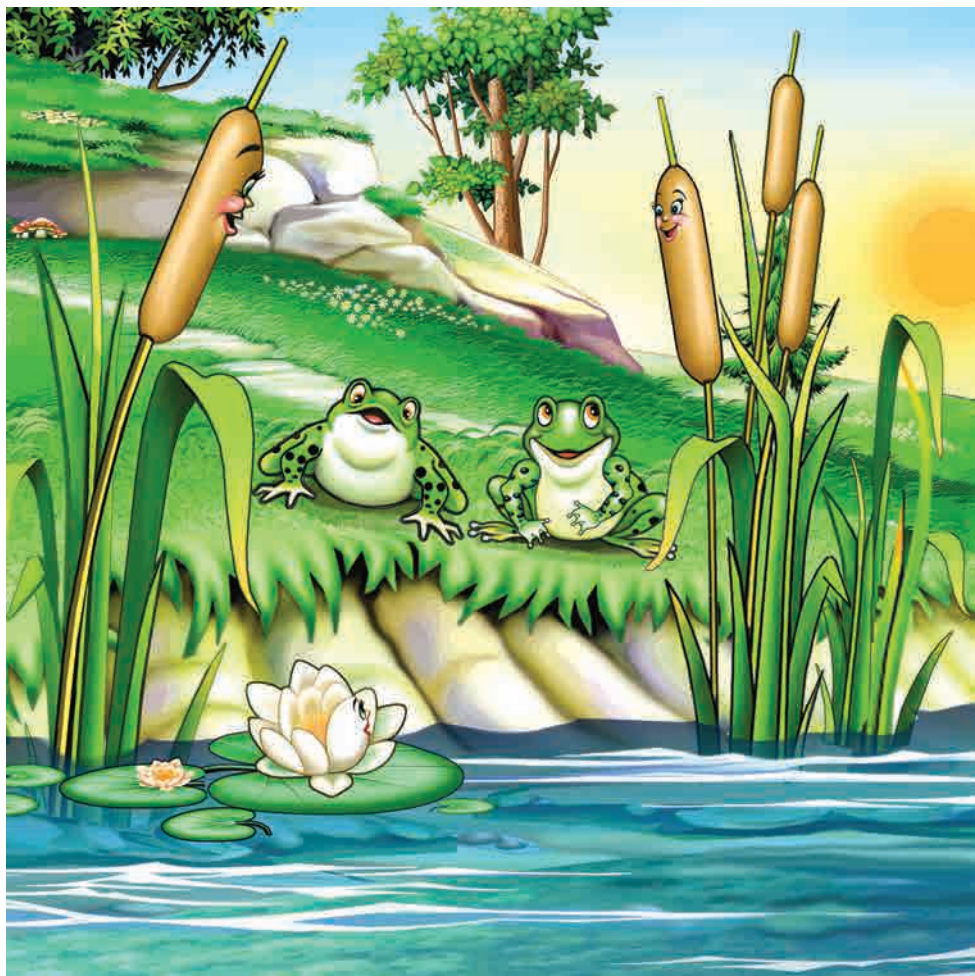
Su kamışı da duysun öğrensin diye tesbihatı sesli yapmıştı.

Su kamışı tesbihatı sonuna kadar dinledi.

Nilüfer, tesbihatın sonunda dua ederken o da ellerini açarak “Amin!” dedi.

Dua bittikten sonra kendisini daha hafif ve huzurlu hissetmişti.

– O okuduğun neydi, diye sordu nilüfere.



– Namaz Tesbihatı. Tesbihatta Allah'ın Güzel İsimleri'ni zikrederiz. Biz bu isimlere **Esmâ-ül Hüsna** diyoruz.

Su kamış,

– Dinlerken çok zevk aldım, dedi. Keşke daha önce de sesli okusaydın. Okuduğun bu isimlerin anlamlarını biliyor musun?

– Birçoğunun anlamını biliyorum, bilmediklerimi de öğrenmeye çalışıyorum.

– Aslında hepsi ilgimi çekti. “**Ya Aliyyu Ya Allah!**” diye bir şey söyledin. O’nu söylerken de bir şey görüyormuş gibi sağa sola baktın. Anlamı nedir bunun?

Nilüfer, su kamışının bu ilgisine çok sevinmişti.

Defalarca yanında sohbetler olmuştu. Çilli Kurbağa, Şiringöz ve diğerleri özellikle sohbet için burayı tercih ediyorlardı. O zamanlar su kamışı pek dinlemiyordu, hatta zaman zaman rahatsızlığını belirtiyordu.

Bugün nedense çok farklıydı.

Merakla,

– Soruma cevap vermedin, dedi. “**Ya Aliyyu Ya Allah!**” ne demek?

– Ey Yüceler Yücesi Allah, demek.

– Anladım, bunu söylerken sağa sola niçin dikkatlice baktın.

Nilüfer çiçeği bu sorulardan çok memnun oluyordu. “Öğrenmek için sorulan soru, gönül kapısını açan bir anahtardır.” diye bir söz duymuştu.

Demek ki su kamışının da yavaş yavaş gönöl kapısı aralanıyordu.

– O’nun yüceliği üstünde bir yücelik yoktur. Etrafa bakarak, “Gördüğüm, duyduğum her şeyden yücesin Allah’ım.” demek istedim.

– Şu karşıda görünen koskoca dağdan da yüce mi?

– Allah’ın yüceliği yarattıkları ile kıyaslanamaz, dağları da diğer varlıkları da yaratan O’dur.

– Güneş’ten, Ay’dan, gökteki yıldızlardan da mı?

– Gökteki yıldızları da, yerdeki karıncayı da O yaratmıştır. O her yönüyle yücedir. Yarattığı her varlıktan üstündür. Dilerse bütün varlıkları bir anda yok eder, dilerse hepsini yeniden yaratır. O’nun yüceliği yanında diğer bütün varlıklar hiç kalır, hepsi de ona boyun eğerler. Bu manevî üstünlüktür.

Nilüfer çiçeği tekrar etrafı inceledi, sesini iyice tatlılaştırarak devam etti.

– Şu dağın etrafındaki tepelere bak, dedi. En alttaki tepeden sonraki tepe daha üstte. Dağ da hepsinin üstünde... Bu üstünlüğe de maddî üstünlük denir.



Su kamışı dikkatle dinliyordu.

– İşte Yüce Allah hem maddî, hem de manevî olarak bütün varlıklardan yücedir. O'nun yüceliği yarattıklarının üzerindeki kudretiyle belli olur.

Nilüfer çiçeği, su kamışının ilgisinden çok memnundu. Şevkle anlatmaya devam etti.

– Yüce Allah, ezeli ve ebedi bir hayata sahiptir.

Alimlerin ilmini veren O'dur.

En yüksek derece O'nundur.

Bu arada Şiringöz, Parlakpul ve yayın balığı gelmişti, çok telaşlı görünüyordlardı. Ama yine de nilüfer çiçeğinin sözünü kesmeden beklediler.

Nilüfer onlara göz ucuyla baktı. Telaşlı olduklarını anlamıştı.

Onlara dönerek,

– Hayırdır inşallah, dedi. Bir şey mi oldu yoksa?

– Evet, diyerek üzüntüsünü belirtti Şiringöz. Gölde garip bir varlık dolaşıyormuş, herkes çok korkuyor. Gölün tadı tuzu kalmadı diyorlar.

– Kimseye zarar vermiş mi?

– Hayır, ama çok kötü bakıyormuş.

– Telaşlanmayın, hele bir anlayıp dinleyelim. İşin aslını öğrenelim. Belki de kötü niyetli biri değildir.

Küçük balıklardan bir tanesi,

– İmdat! Kurtarın beni diyerek onlara doğru geliyordu.

Parlakpul, hızla küçük balığın yanına gitti.

– Ne oldu, dedi. Ne bağırıp duruyorsun?

– Önümü kesti, az daha yutacaktı beni. Öyle korkunç ki...

Şiringöz:

– Diğer arkadaşların nerede, diye sordu.

– Onu görünce darmadağın olduk. Ben bu tarafa geldim, onları bilmiyorum.

Birbirlerine baktılar.

Ne yapacaklardı şimdi? Kendileri görse bir anlam verirdilerdi ama nedense hep küçükler görüyordu.

Nilüfer:

– Bütün göl sakinlerini buraya toplayalım, dedi. Hava kararmadan tedbirimizi alalım.

Kısa sürede bütün göl sakinleri nilüfer çiçeği ve su kamışının yanında toplanmışlardı.

Ama aralarında Akkuyruk yoktu.

Üstelik hiç gören de olmamıştı.

Herkes panik içindeydi.

– Kesinlikle o yuttu onu dedi küçüklerden bir

tanesi. Yavaş yavaş sıra bize de gelecek. Hepimiz birer birer yok olacağız.

Görenlerden bir tanesi,

– Doğru söylüyorsun, dedi. Çok sinsiydi. Acayip bir yaratıktı. Ne kurbağaya ne de balığa benziyordu. Kocaman kocaman ayakları vardı. Kafası büyük bir yılanın kafasını andırıyordu.

Nilüfer çiçeği:

– Çilli ile Bilgin Kurbağa neredeler, dedi. Günlendir görmüyorum onları.

– Komşu göle gitmişlerdi, hâlâ gelmediler.

– Dün geleceklerdi, yoksa geldiler de o yaratık falan mı yuttu?

Bu söze küçük balıklardan biri itiraz etti.

– O kadar da değil, dedi. Çilli ile Bilgin ona yem olurlar mı hiç?

Parlakpul:

– Arkadaşlar, yorumları bırakalım, dedi. Akkuyruk’tan hâlâ bir haber yok. Hava kararmadan arayalım.

Küçük balıklar orada kaldılar. Diğerleri Akkuyruk’u aramaya gittiler.

Küçük balıklar çok tedirgindi. Küçük bir ses olsa titremeye başlıyorlardı.

Nilüfer:

– Korkmayın, dedi. Yanıma yaklaşın, hadi hadi durmayın.

Küçük balıklar, nilüfer ve su kamışının sağında solunda toplandılar. Biraz olsun rahatlamışlardı.

Nilüfer onlara şefkatle baktı, korkmakta haklıydılar. Henüz çok küçüklerdi, hayatı yeni yeni tanımaya çalışıyorlardı.

– Rahatladınız değil mi, dedi. Korkulacak bir şey yokmuş değil mi? Allah dilemedikten sonra size hiç kimse bir şey yapamaz. Sebepleri, sonuçları yaratan O'dur. Her şeyi var eden O'dur. O'nun üstünde hiçbir güç yoktur. Çünkü O **Yüceler Yücesi**'dir...

Gölün kenarından peş peşe şapırtılar gelmeye başlamıştı. Nilüfer çiçeği susup, sesin geldiği tarafa dikkatle baktı. Güneş iyice alçaldığı için gözleri kamaşmıştı. Bir şey göremedi.

– Kamış kardeş sen bir şey görebiliyor musun, diye sordu.

– Maalesef ben de göremiyorum.



Yavru balıklar iyice sindiler. Kamışın ve nilüferin gövdesine sıkı sıkı yapıştılar.

– Geldi işte, geldi!

– Bizi kim koruyacak? İmdat!

– Çok güçlü o! Ondan güçlü bir varlık olamaz!

Sesler iyice yaklaşıyordu.

Korkudan zorlukla nefes alıp vermeye başladılar. Nilüfer çiçeğinin ve su kamışının sözlerini duymuyorlardı bile.

– Bu dünyaya niye geldik ki?

– Her zaman bir sıkıntı çıkıyor.

– Yüzümüz hiç gülmeyecek mi?

Nilüfer çiçeği sesini yükseltti.

– Bırakın bağrıışmayı da sesleri dinleyelim, diye bağırdı. Seslerin ne olduğunu anlayamıyoruz!

Sesler yaklaşmıştı.

Korkudan konuşamaz olmuşlardı.

Birbirleriyle helalleştiler.

Nilüfer çiçeği hala,

– Korkmayın, diyordu. Allah bizi koruyacaktır.

Sesler kesildi. Derin ve esrarengiz bir sessizlik başlamıştı.

Bütün gözler aynı noktada yeni bir hareket bekliyorlardı. Dakikalar geçmesine rağmen ses seda yoktu.

Tekrar bir hareketlenme oldu.

Nefesler tutulmuştu.

– Biz geldik! Merhaba arkadaşlar!

Gelenler, Çilli Kurbağa, Bilgin Kurbağa ve arkadaşlarından başkası değildi.

Ama bizim ufaklıkların gözleri patlak patlak olmuş, bembeyaz kesilmişlerdi.

Bilgin Kurbağa gördüklerine şaşırmıştı. Arkadaşlarından kavuşmanın sevincini beklerken, farklı bir davranışla karşılanmışlardı.

– Hayrola, dedi. Bizi görünce sevinmediniz bile... Oysa biz sizi çok özledik!

– !..

Ortada bir gariplik vardı.

Çilli telaşlandı.

– Yoksa bir şey mi oldu, diye sordu. Diğer arkadaşlar nerede?

Nilüfer çiçeği olanları anlattı.

– Ben de bir şey oldu zannettim, dedi Çilli. Olayları biraz abartmışsınız o kadar. Kim olacak gölde... Ayı değildir, kurt değildir. Taa okyanuslardan köpek balığı da gelmemiştir.

Nilüfer çiçeği:

– Haklısın diyerek Çilli'yi tasdik etti. Ben de saatlerdir aynı şeyi anlatıyorum ama ikna edemiyorum.

Bilgin Kurbağa arkadaşlarına özlemle baktı.

– Gölüm ve sizler burnumda tüttünüz, dedi. Herkesin kendi mekânı... İnanın sanki Cennet’e gelmiş gibi oldum.

Yavru balıklardan bir tanesi,

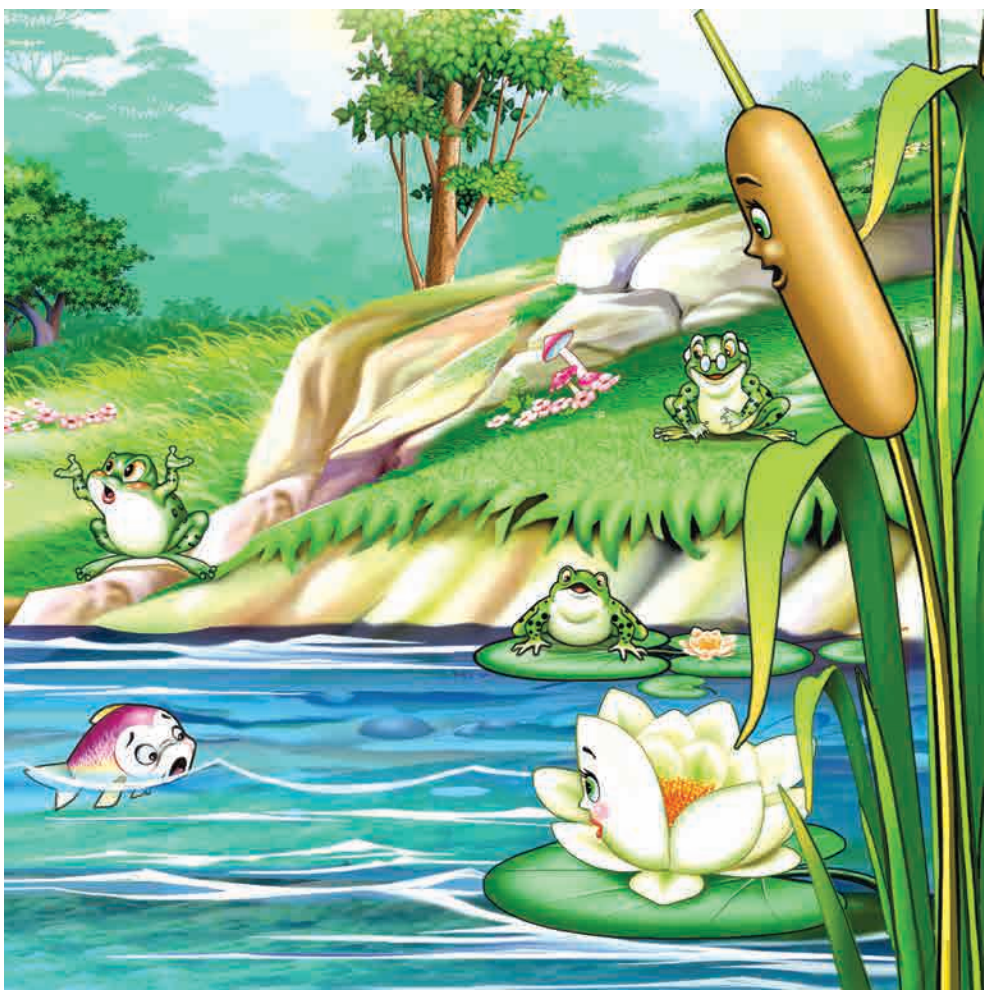
– O garip varlık bu Cennet gibi mekânı Cehennem’e çevirdi, dedi. Yaşama hakkı tanımayacak bize.

Bilgin Kurbağa güldü.

– Yüce Allah’ın bir adı da Alîyy’dir, Alî de diyebilirsiniz. Bu isim Pek Yüce anlamındadır. Bunun için O’nun üstünde hiçbir güç yoktur. Göz kapaklarınız olmadığı halde sizleri suyun içinde gözleriniz açık olarak uyutabilen Allah, bu yüce ismiyle sizleri koruyabilecek güçtedir.

Çilli, Bilgin Kurbağa’nın sözlerini tamamlamak için söze girdi.

– Siz kendinizi tanımıyorsunuz, dedi. Kendinizi tanımayınca sizi yaratan Yüce Allah’ı da tanımıyorsunuz demektir. Kendinizdeki sanat eserini görerseniz, Yüce Rabbimiz’in yüceliğini daha iyi anlayacaksınız. Diğer canlılar, suyun içinde iki dakika bile duramazken siz hayatınızı burada geçiriyorsunuz. Solungaçlarınızla solunum yaparak suyun içindeki



oksijeni alıyorsunuz. Suyu karbondioksit vererek kirletiyorsunuz. Yüce Allah'ın emriyle nilüfer çiçeği, su kamışı ve diğer bitkiler sudaki karbondioksiti emerek tekrar sizin emrinize sunuyorlar. Öyle değil mi nilüfer kardeş? Öyle değil mi kamış kardeş?

İkisi de 'evet' anlamında başlarını salladılar. Ayrıca "kardeş" kelimesi su kamışının çok hoşuna

gitmişti. Böyle güzel varlıklar tarafından kardeş kabul edilmek gerçekten büyük bir şerefti.

Nilüfer çiçeği:

– Yüzebilmeniz de büyük bir hikmet, dedi. Üzerinizdeki tonlarca suya aldırmadan vücudunuza ve kuyruğunuzu sallayarak hızla yüzüyorsunuz. Dünya rekortmeni yüzücü insanlar bile sizin gibi yüzemiyor. Yüzgeçleriniz ve vücut kaslarınız buna uygun yaratılmasaydı nasıl yüzecektiniz?

Nilüfer çiçeği, tek tek ufaklıklara baktı.

– **Alî**, yani **Pek Yüce** olan **Güzeller Güzeli** Rabbimiz, sizin için her şeyi düşünüyor da korumayı mı düşünemeyecek? Vücudunuzdaki pullarla küçük tehlikelerden sizleri koruyan Allah, **Alî** veya **Alîyy** ismiyle büyük tehlikelerden koruyamaz mı?

Ufaklıkları tekrar inceledi.

– Kendinize şöyle bir bakın, nasıl oluyor da küçücük yüzgeçlerinizle yüzebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da bu koskoca gölde yaşayabiliyorsunuz?

Yavru balıklar rahatlamışlardı.

Su kamışı da iyice tatmin olmuştu. O da artık iyi bir kul olacaktı. Hatta öyle iyi bir kul olacaktı ki geçmişteki hatalarını da affettirecekti.

– “Sen ki sınırsız yüceliğinle her şeyden yakınsın bize, Sana gerçek kul olmakla yücelt bizi Ey Alî!” diye dua etti.

Bilgin Kurbağa da küçükklere,

– Söyleyeceğim duayı ezberleyin, dedi. O zaman hiçbir şeyden korkmazsınız. “Sen ki kuvvetinle pek yücesin, acimize yüce kudretinle medet eyle Ey Ulviyet Sahibi!”

Ufaklıklar duayı hemen ezberlemişlerdi.

– Hadi şimdi de şu duayı ezberleyelim. “Yüce makamlar, yüksek mertebeler ver bize Ey Alî! Bu mertebelerle huzuruna al bizi. Cennetine koy bizi. Yüceltirken de tevazudan ayırma bizi Ey Yüceler Yücesi!”

Yavru balıklar duayı ezberlemeye çalışırken Çilli Kurbağa’nın aklına bir şey gelmişti.

– Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) bir Hadis-i Şerif’inde “Allah tevazu yapanı yükseltir, kendini büyük görüp kibirleneni alçaltır.” buyuruyor. Kul, Allah katında yükselirken, alçak gönüllülükte toprak gibi olmalıdır. Zaten alçak gönüllü olmayan, Allah katında yüksek olamaz.

Anlatılanlar rahatlamalarına yetmişti ama gidenler hala gelmemişti.

Zaman ilerledikçe merakları arttı.

Kafalarında sorular uçuşmaya devam etti.

Kaybolan arkadaşları neredeydi?

Gidenler hâlâ niçin gelmemişlerdi?

O garip yaratık neredeydi?

Bundan sonra ne olacaktı?

Beklemekten başka çare yoktu.

Sabırsızlandılar. Sabırsızlıklarını büyüklerine belli etmemeye çalışıyorlardı.

Çilli, Bilgin Kurbağa'ya,

– Biz bakıp gelelim, dedi. Siz de sakın buradan ayrılmayın tamam mı?

Onlar gidince yine büyük bir sessizlik olmuştu. İstemeseler de içlerinde hafif bir korku vardı.

Küçük bir şıpırtı duyulunca herkes o tarafa baktı. Gelen Akkuyruk'tu ama yalnızdı.

Heyecanla,

– Neredeydin, niçin yalnızsın, diye sordular.

Bir taraftan da çok sevinmişlerdi. Hemen arkadaşlarını ortalarına alıp sarmaş dolaş oldular.

– Oradan kaçınca bir taşın altına saklanmışım, uyuyakalmışım.

– Seni aramaya gidenleri görmedin mi?

– Dedim ya uyuyakalmışım, hiçbir şey görmedim.

Yine büyük bir panik başlamıştı.

Nilüfer çiçeği ve kamış sakinleştirmeye çalıştı.

O garip varlık da gidenler de yoklardı işte. Herhalde ona yem olmuşlardı.

Çilli ve Bilgin de gideli bir hayli olmuştu.

Çaresizlik içinde beklemeye devam ettiler.

Göl dalgalanmaya başladı. Sesler arttı. Haliyle panik de artıyordu.

Suyun içinden siyah bir şey geliyordu.

Evet, evet, gelen oydu. Hem de hızla yaklaşıyordu.

Minikler,

– Korum bizi Allah'ım, diye yalvarmaya başladılar. Alî isminle koru bizi. Bu küçük yaşta bu canavara yem olmak istemiyoruz! Ne olur Allah'ım!

Tekrar nilüfer çiçeği ile su kamışına sarıldılar.

Vücutlarının tamamı titriyordu. Hatta bu titremeler nilüfer ve kamışı da sarsıyordu.

Gelen varlık tekrar geri döndü. Gözden kaybolunca rahatladılar.

Su kamışı,

– Sarsıntımızdan korktu herhalde, dedi. Bir daha gelemes artık.

Az sonra tekrar görünmüştü. Bu kez yanında başkaları da vardı. Dikkatle baktılar ama kim olduklarını bir türlü kestiremiyorlardı.

Kalabalık iyice yaklaşıncı korkuları arttı.

– Merhaba arkadaşlar, hayırdır niçin titriyorsunuz?

Soruyu soran Parlakpul'du.

Dikkatlice bakınca Şiringöz'ü, Çilli Kurbağa'yı, Bilgin'i ve diğerlerini de görmüşlerdi.

Şiringöz, uzakta duran yabancıyı yanına çağırdı.

– Gel kardeşim, dedi. Seni arkadaşlarla tanıştırayım.

Küçük balıklar kaçıştılar.



– O!.. Bu o!.. diye bağıştılar.

Şiringöz güldü.

– Evet, bu o ama... Söylediğiniz gibi canavar falan değil. Sadece bir su kaplumbağası. Buraya misafir olarak gelmiş, Çilli de Bilgin de çok iyi tanıyorlar.

Nilüfer çiçeği ile su kamışı da tanımışlardı onu. Arada sırada buralara uğrardı.

Nilüfer çiçeği:

– Allah iyiliğinizi versin, dedi. Gördüğünüz ve korktuğunuz garip varlık bu mu?

– Ama bize ters ters bakıyordu.

Su kaplumbağası güldü.

– Olur mu canım, dedi. Siz öyle zannetmişsiniz. Ben de bana niçin öyle bakıyorlar acaba diye düşünüyordum. Yine de kusura bakmayın, istemeyerek de olsa sizi korkutmuşum. Daha küçük olduğunuz için beni tanımıyorsunuz. Oysa ben sık sık gelirim bu göle.

Yavru balıklar şaşkınlıklarını hâlâ atamamışlardı.

Herkes onlara bakıyordu.

Gülsünler mi, ağlasınlar mı...

Karmaşık duygular içindeydiler.

Akkuyruk gerginliği yumuşatmak istedi.

– Sık sık gelirim, dediniz. Nasıl oluyor bu, nereden gidip geliyorsunuz?

– Ben karada da yaşarım, suda da. Allah beni de böyle yaratmış. Yani bu yönümle kurbağalara benziyorum. Gördüğünüz gibi öyle korkulacak bir varlık falan da değilim.

Herkes birbirine baktı.

Gülüştüler.

SÖZLÜK

Aciz: Gücü yetmez, güçsüz, şaşırılmış ne yapacağını bilemez.

Acziyet: Becerisizlik, kabiliyetsizlik, yetersizlik.

Ahiret: Ölüm veya kıyametten sonraki ebedi hayat.

Asi: İsyan eden, Allah'ın emirlerinin dışına çıkmış.

Cehennem: Günah işleyenlerin öldükten sonra gidecekleri yer.

Cennet: Allah'ın emir ve yasaklarına uyan iyi kulların öldükten sonra gideceği eşsiz güzellikteki âlem.

Cevşen: Dua mecmuası

Cömert: Eli açık, başkalarına yardım eden.

Fikir: Düşünme, düşünce, akıl, hafıza

İsyan: Asi olma, mevcut nizama karşı başkaldırma. Allah'ın emirlerine uygun hareket etmeme günah işleme.

Kader: Allah'ın bütün yarattıkları için hüküm ve irade ettiği hallerin oluş şekli, alın yazısı, takdir.

Kaylûle: Öğle uykusu, kestirme, şekerleme.

Kin: İçten içe duyulan gizli ve öç almaya yönelik şiddetli düşmanlık.

Mahşer: Ölülerin dirilip kalkma günü, kıyamet.

Mesafe: İki yer veya nokta arasındaki açıklık, uzaklık, ıraklık.

Muhsin: Allah'ı Güzel İsimleri'nden... İhsan eden, iyilik eden, ihtiyaçları karşılayan.

Muhyi: Allah'ın Yüce İsimleri'den... İhya eden, diriltten hayat veren canlandıran.

Müesser: Eser sahibi.

Sadık: Doğru, gerçek, hakiki, yalan olmayan sahte olmayan.

Sema: Gök, gökyüzü.

Sohbet: Karşılıklı hoşça konuşma, yarenlik, söyleşi.

Şükür: Allah'ın verdiği nimetlere karşı minnet duyma. Bir nevi teşekkür etme.

Tefekkür: Bir mesele hakkında zihni faaliyet gösterme, düşünme.

Tesbihat: Tesbihler, dualar. Namazlardan sonra yapılan dua.

Ulviyet Sahibi: Yüceliği sınırsız olan, pek yüce olan Allah.

Zikir: Anma, düşünme, hatırlama.

[illegible]